

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **S. T.**, st. příslušnost Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2015, č. j. OAM-167/LE-VL18-P14-2015, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě dne 29.12.2015 žalobu, kterou doplnil podáním doručeným soudu dne 21.1.2016. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí na základě nedostatečných a především neaktuálních podkladů. Žalobce poznamenal, že žádost o mezinárodní ochranu podal 4.11.2015. Veškeré podkladové materiály byly vydány dříve, než bylo zahájeno samotné řízení o udělení mezinárodní ochrany. K datu vydání rozhodnutí, tj. 9.12.2015, pak byla jejich neaktuálnost zcela očividná. Žalovaný si za celou dobu řízení neoprátl žádný aktuální podkladový materiál, který by se zabýval situací na Ukrajině po zahájení samotného řízení. Namítal, že žalovaný nepřihlédl k žádným materiálům, které by zohledňovaly vývoj na Ukrajině v době samotného řízení. Uvedl, že zcela namátkou tak lze poukázat na prohlubující se hospodářskou krizi na Ukrajině, reálné nebezpečí státního bankrotu a kolabující stát, což jsou hlediska, která byla v době rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu relevantní, a jež by hrála jistou roli především v rozhodování o eventuálním humanitárním azylu či doplňkové ochraně. Vzhledem k tomu, že žalovaný se fakticky vůbec nezabýval aktuálním hrozícím nebezpečím, kterým by byl žalobce při návratu na Ukrajinu vystaven, je jeho rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné. Zvláště v případě nestabilní faktické občanské války kombinované s neoficiální ruskou intervencí je očividné, že situace relevantní pro eventuální přiznání mezinárodní ochrany může procházet bouřlivým vývojem.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s nebezpečím vážné újmy, která hrozí žalobci na Ukrajině v případě jeho navrácení z důvodu náboženského přesvědčení. Poukázal na to, že před žalovaným jasně uvedl, že jeho náboženské přesvědčení mu zabraňuje zabíjet, a tedy i nastoupit do ukrajinské armády, která je v současnosti stále mnohdy nasazována proti doněckým a luhanským povstalcům. Lze souhlasit s žalovaným v tom, že postih za nenastoupení vojenské služby nemůže být chápán jako nebezpečí vážné újmy. Toto však neplatí v případě, pokud za neochotou k vyhnutí se vojenské službě stojí náboženské důvody, jelikož v takovém případě hrozí žalobci pronásledování z důvodu příslušnosti k určitému náboženství. S nástupem do armády by byla spojena možnost zabíjet, což je požadavek, který je pro žalobce vzhledem k jeho náboženskému vyznání neakceptovatelný. Jelikož mu hrozí postih za to, že z náboženských důvodů není schopen jakkoliv participovat na probíhající válce a zabíjení, byly by očekávatelné trestně právní následky postihem a tedy jeho pronásledováním s ohledem na náboženské vyznání. Tvzení žalovaného o tom, že lze vykonat náhradní vojenskou službu, je irelevantní, neboť v případě občanské války, jež může přerůst ve válku mezistátní, nelze pochopitelně jakkoli spoléhat na to, že na něho nebude aplikována branná povinnost. Těmto skutečnostem se ovšem žalovaný vůbec nevěnoval a označil obavy žalobce z pronásledování z důvodu náboženství limitující jeho možnost zařadit se do ukrajinské armády, za nepodložené. Jelikož nebyla dostatečně vyhodnocena rizika, která jsou spojena právě s návratem žalobce na Ukrajinu a s reakcí ukrajinských orgánů na jeho pacifistické a náboženské důvody, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil i v tom, že do svého rozhodnutí nijak nepromítl skutečnost, že žalobce hovoří ruským jazykem, ačkoliv je přinejmenším z toho, že pohovor žalobce byl veden v ruštině, zřejmé, že žalobce patří k ruskojazyčné části populace Ukrajiny. Žalovaný se touto skutečností nijak nezabýval. Žalobce zdůraznil, že v současné době na Ukrajině panuje napjatá

situace, východní regiony nejsou pod kontrolou centrální vlády a především rusky mluvící obyvatelé tak jsou vystaveni silnému tlaku spočívajícímu v eventuálním odvedení do armády a konfrontaci s ruskojazyčnými povstalci. Jestliže žalovaný nijak nevyhodnotil fakt, že žalobce hovoří ruským jazykem, zatížil své rozhodnutí další vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám dále uvedl, že se řádně případem žalobce zabýval, posoudil jeho případ individuálně a výpovědi žalobce porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu, které popisují jak obecnou situaci v zemi původu, tak konkrétní situaci a možnosti faktické ochrany v návaznosti na případ žalobce. Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Žalobce se ovšem nechtěl k podkladům vyjádřit, proti podkladům nevznnesl žádné námitky a neuvedl ani žádné nové skutečnosti nebo informace. Rozhodnutí žalovaného vychází z řádné zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dále konstatoval, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíce tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině. Zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Nic takového však v případě žalobce zjištěno nebylo. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6A 583/93, z něhož citoval.

K otázce případného povolání do armády ze strany vojenské správy, žalovaný uvedl, že „branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem“. Existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žadatele nemůže být důvodem pro udělení azylu, jak vyslovil Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 18.12.2014 ve věci sp. zn. 4Az 31/2014. Argumentaci žalobce, že je věřící člověk a že mu jeho víra nedovoluje zabíjet lidi, a proto se vyhýbá povolání do armády, žalovaný odkázal na informace o situaci na Ukrajině, podle kterých Ústava a zákon z roku 1991 definují náboženská práva na Ukrajině a tato práva jsou obecně dobře respektována. Ukrajinské zákony umožňují příslušníkům uznaných náboženských organizací, které jsou registrované na Ukrajině, odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu, např. v nemocnicích, tedy službu beze zbraně. Žalovaný poznamenal, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností, a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by byl žadatel vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu. Nadto žalovaný poukázal na informaci MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015, dle které rozhodnutím prezidenta Ukrajiny nesmí vojáci základní vojenské služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu nerozhodnou dobrovolně. K tomu žalovaný dále dodal, že vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v České republice, tedy v zemi, kde žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany.

V souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině žalovaný nepominul sdělení žalobce, byl nicméně nucen konstatovat, že popisované události je nezbytné hodnotit v souvislosti s konkrétním případem. Z úvah žalovaného obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá rozdílnost v bezpečnostní situaci, jaká panuje v západní části země, a oproti tomu v oblastech vystavených ozbrojeným střetům, lokalizovaných na východní Ukrajině. K bezpečnostní situaci v zemi je třeba odkázat na konstatování obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7Zas 265/2014-17 ze dne 15.1.2015: „...Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“. Na tento závěr Nejvyšší správní soud následně odkázal i ve své pozdější judikatuře např. v usnesení č.j. 9Azs 211/2015-23 ze dne 15.10.2015. Žalovaný zdůraznil, že žalobce žil a naposledy byl přihlášen k trvalému pobytu v obci D. ve Lvovské oblasti na západě Ukrajiny, kde není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země, tedy v místě nacházejícím se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. Žalovaný uzavřel, že na žalobce nelze udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu vztáhnout.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 4.11.2015 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a pravoslavného náboženského vyznání. Není a nikdy nebyl členem politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Vlast opustil v roce 2014, protože na Ukrajině je málo práce a byl nezaměstnaný. Také měl strach, že jej odvedou do armády. Rovněž měl problémy se sousedy. Byli to narkomani, vyhrožovali mu, chtěli po něm peníze, neustále za ním chodili, vyptávali se apod. K odchodu ze země jej vedla celková situace na Ukrajině. K pobytu byl hlášen ve městě D., ulice Č., Lvovská oblast. Do České republiky jezdil v minulosti za prací, poprvé zde přijel asi v roce 2013. Mezi roky 2009 a 2012 jezdil za prací do jiných částí Ukrajiny, např. do Kyjeva, Doněcku, Marijupolu, Oděsy a Záporoží. Problémy se sousedy se nesnažil nijak řešit, na policii se neobracel. K přesídlení do jiné části města nebo rajonu neměl dostatek financí. Bydlel v bytě sestry. Ke svým obavám z povolání k výkonu vojenské služby vypověděl, že samotné služby v armádě se nebojí, ale nechtěl střílet, někoho zabíjet a bojovat proti „Doněcké republice“, protože tam má spoustu přátel, nějakou dobu tam pracoval. Chodí do kostela, proto nemůže vzít zbraň a někoho zastřelit. V době, kdy již pobýval v České republice, dověděl se od svého bratrance, že dostal předvolání, aby se dostavil na vojenskou správu. S pracovníky vojenské správy se nikdy nesešel. K odmítání výkonu základní vojenské služby z náboženských důvodů vypověděl, že církev příkazuje, aby vojáci bránili vlast a ne, aby zabíjeli. Také příkazuje, aby se vrátili živí. Ohledně vykonání náhradní vojenské služby sdělil, že by

mu toto sice mohli nabídnout, ale on státním vojenským orgánům nevěří. Při vycestování z Ukrajiny neměl žádné problémy. V armádě nechce sloužit, na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože by tam byl ohrožen jeho život ze strany státu a armády. V prohlášení o jazyce ze dne 4.11.2015 žalobce požádal, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním bylo vedeno v jazyce ruském. Při pohovoru k žádosti ze dne 12.11.2015 žalobce prohlásil, že všechny údaje, které uvedl ve své žádosti a vlastnoručně psaném prohlášení jsou správné. Na otázku, proč v řízení o správním vyhoštění neuvedl nic o tom, že měl na Ukrajině nějaké problémy se sousedy, odpověděl, že na nic podobného se jej neptali. Nechtěl policisty obtěžovat dlouhým vyprávěním. Doplnil, že problémy se sousedy měl asi od roku 2009, kdy ukončil vysokou školu a přestěhoval se k sestře. Co se týče obtěžování sousedy, nijak to neřešil, na policii se neobracel, protože u nich je policie taková, že by jej mohli ještě obvinít z nějakého trestného činu a ještě jej uvěznit. Neobracel se ani na jiné orgány, snažil se to vyřešit sám, aby na něj nikdo nemohl.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16.2.2015 do 15.5.2015) ze dne 1.6.2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 – posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 – Ukrajina, ze dne 29.1.2015, Zprávy Freedom House, Ukrajina, leden 2015 a Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 – Ukrajina ze dne 25.2.2015.

Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 12.11.2015. K jejich obsahu se nechtěl vyjádřit, doplnění podkladů nenavrl, ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřil a neuvedl žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.

Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí postiženo není.

Ohledně námitek žalobce týkajících se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině soud uvádí, že bezpečnostní situací na Ukrajině se v současnosti zabýval i Nejvyšší správní soud opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz např. usnesení č.j. 7AZs 265/2014-17 či usnesení č.j. 3AZs 259/2014-26). Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že správní orgán se má při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu především zabývat místem, kde žadatel žil před odchodem ze země původu nebo, kde se dlouhodobě zdržoval. Postup žalovaného, který akcentoval tu skutečnost, že před svým odjezdem z vlasti žalobce žil v západní části Ukrajiny, konkrétně ve Lvovské oblasti, tedy v místech

nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva, je v souladu s touto judikaturou.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce stran nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí s argumentací, že žalovaný do svého rozhodnutí nijak nepromítl to, že žalobce hovoří ruským jazykem a že přinejmenším z toho, že pohovor s ním byl veden v ruštině je zřejmé, že patří k ruskojazyčné části populace Ukrajiny a že se žalovaný touto skutečností nijak nezabýval. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce nikdy za řízení před žalovaným netvrdil, že patří k ruskojazyčné části populace Ukrajiny a že by mu z tohoto důvodu v případě návratu na Ukrajinu hrozila nějaká vážná újma. Naopak uvedl, že se narodil na Ukrajině, má ukrajinskou národnost. Toliko skutečnost, že žalobce požádal, aby pohovor s ním byl veden v ruském jazyce, není okolností, z níž by měl žalovaný ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany cokoliv dovozovat.

K důvodu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, že je věřící člověk a jeho víra mu nedovoluje zabíjet lidi a proto se vyhýbá povolání do armády, správní orgán zcela správně po zjištění z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015, že Ústava a zákon z roku 1991 definují náboženská práva na Ukrajině a ta jsou obecně dobře respektována a ukrajinské zákony umožňují příslušníkům uznaných náboženských organizací, které jsou registrované na Ukrajině, odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu, neshledal, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a že tedy uvedená okolnost nezakládá právo na přiznání mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení. Uvedl-li žalobce rovněž, že má obavy z odvodu do armády, neboť by musel bojovat proti svým krajanům, přátelům, blízkým v občanské válce, pak ani tyto žalobcem uvedené důvody nejsou azylově relevantními a nejsou samy o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V rozhodnutí č.j. 6A 509/94-27 ze dne 19.8.1994 Vrchní soud v Praze konstatoval, že azylově relevantní by bylo odmítání podílet se na bojových akcích z hlediska přirozenoprávních, mezinárodním společenstvím obecně odmítaných důvodů, jako jsou např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu apod. Nikoliv však pouze z averze k vojenské službě nebo ze strachu o život. Žalovaný správně akcentoval také tu skutečnost, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, podle níž není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že samotná povinnost každého občana Ukrajiny, tedy i žalobce, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství, nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů a žalobcem

sdělené obavy nelze shledat azylově relevantními ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Tvrzené obavy žalobce z pronásledování z důvodu náboženství limitující jeho možnost zařadit se do ukrajinské armády, soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění k této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že v případě žalobce jde o osobu, proti které ve vlasti nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu vůbec označit. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žalobce byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu, neboť z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015 plyne, že z rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí vojáci základní vojenské služby sloužit v zóně ATO, pokud se nerozhodnou dobrovolně. Co se týče náboženského vyznání žalobce a jeho neochoty účastnit se bojových operací, souhlasí soud s názorem žalovaného, že dle již citované informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ukrajinské zákony umožňují příslušníkům uznaných náboženských organizací, které jsou registrované na Ukrajině, odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu, tedy službu beze zbraně. Z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, z nichž žalovaný vycházel nelze učinit závěr, že by žalobce v případě svého návratu do vlasti byl jakkoliv postižen ani za svou azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný si rovněž

obstaral aktuální informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině a posoudil individuální situaci žalobce, který naposledy žil a byl přihlášen k trvalému pobytu ve Lvovské oblasti na západě Ukrajiny, kde není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi na východě země. V zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci, za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce při zohlednění informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu je správný.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., takže žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29. 3. 2016

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně